

„Arról, hogy nem lehet,
arról akkor majd pont írni lehet!”

1

Vázolat, mert nem vázlat(a valaminek).

S megérkeztünk a második legfontosabb ponthoz.

(Az első maga a pont.)

Vázolmány, tehát. Vázolgatás. Vázkészítés, hogy megálljon, ami... Ami nem *lehet*. Így vázolva. Így, nem nyers adottságként, vagyis ha már eleve van. Mint egy kő, egy fa, akár egy évmilliók százai alatt összeállt kontinens. Nem is absztraktumként.

Elvi pontok a klasszikus geometriában – tessék, vannak, más sincs ott így. Durván, brutálisan adott pontok: akár még egy emberi pozíció is. (De nem a belső adottság, tehetség... az vagy durván van, vagy inkább a kudarca él, az, hogy nem hozható létre... általa nem hozható létre az, ami lehetne.) Egy állam-elsőknek, ha nem szellemi alapképletű, egy feligazgatónak, egy tanácsnoknak stb. semmi kötelezettsége zenónilag. Nyersen meg kell lennie, nyers dolgokat kell létrehoznia. És annyi. Elvben, absztraktumként pedig ő maga a maga rendszerének tökélye (durván esetleg fekélye).

Mivel itt a mi kiindulásunk szellemi (zenóni), létrehozhatatlan (bármilyen eredmény). Majd látni fogjuk. Tehát a Közönség kedvéért vázolgatunk legalább, abból tudni, erről van szó, nem egyébről. Vázolat jön létre, nem vázlat.

Ismétlem: akkor *tudnánk*, mely teljességhez képest vázlat csak a vázlat, és épp ez a felismerésünk az oka ennek az újabb dolgozatunknak.

Rátérek.

2

Csupa bevezetés lesz az írásom?

Persze, mert ha vázolatnál több lehetne, megmondanám a végeredményt. (De nem mondhatom, mert – zenónian – ténylegesen létrehozott végeredmény nem létezhet. A zenóni pont nem jön létre. Vagy a klasszikus elméleti pont az, vagy durván világi adottság.)

Kénytelen vagyok még a mostani felismerésem előtti vélekedéssel kezdeni.

Félretéve most azt a másik nagy „egységet”, mely a newtoni tétel az egyenes vonalú, egyenletes mozgásról, avagy a nyugalmi állapotról – ha ebben a „képzeletvilágban” maradnánk meg, ha azt durván lehetne, s nem csupán absztraktum volna, max. vágykép –, félretéve, mert annak jegyén nem lenne zenóniság, mozgás, odaérés, elvi alapon történő létrehozás stb., a dolog úgy látszik állani, hogy Zenón szerint a felezéses, akármi osztásos ($1/2$, $3/5$ etc.) alapon történő előrehaladás elakad a mind jobban fogyatkozó értékű semmiben, nem jön létre az „1” (egy, angolul *one* stb.). Már az úgynevezett *Töredék Hamletnek* című kötetem címe „*Égyetlen*” lett volna, s e szó (fogalom) „jelentése” (mert e reálzenóniság, hogy „jelentés” ez is csak képzetes, igen, ha nem eleve van meg, elérhetetlen valami) az lett volna, hogy „egyetlen...” micsoda is? Nem nevezhetem meg. Mert nem tárgy. (Nem durva

adottság, nem tény.) Nem is mértani absztrakció. Hanem, hogy egy másik kultúrakör éreztetett rá (ah, zen buddhizmus, ma már „ne már!”), kétféle (dolgot jelentett):

/	\
a zen féle	a Zenón-féle
megnevezhetetlent	„tudjuk mit”.
(van ez európaiban is!),	

A Zenón-féle „tudjuk mi” pedig az, hogy ha elindulunk egy pontról, haladunk, aztán felezzük a távot, mindig a táv fele lesz a köv. táv is, az előző távé... nem érünk célba.

Ha így akarnánk létrehozni csak egy pontot is, nem jönne létre ez a (durvasággal nem létező, s nem geometr. absztr.) pont, melynek neve legyen „1”,

mert

$1/2$, $1/4$, $1/8$ ... jön, nincs vége a sornak, ez egy végtelen sor.

Olvasóm, türelem, én is rájöttem közben! Ezért e dolgozat.

Amire nem jöttem rá sok éven át, az ez: hogy milyen groteszk, ha „1” pontot akarok létrehozni, kiindulópontomat „1”-nek nevezem. Eleve: miféle kiindulópont az, mely egy létrehozhatatlan, de létrehozandó ponthoz kell, mely tehát egy létrehozhatatlanság kiindulópontja; valamint, ha pontok eleve nem hozhatók létre, honnan van a mi kiindulópontunk? Ez rosszabb, mint az élet keletkezésének retró-zenónisága!

Hallom persze: a komplex módszer. Veszek egy absztrakt, geometriai pontot, onnan indulok, hogy $1/2$ ($7/9$) stb., és ez nem hangzik rosszul, elfogadom.

Jönnek Olvasóm még súlyosabb kifogásai, tudom. Íme.

3

Miért nem elég nekem az elvont pont és a durván tényszerű pont? Mi a csudának akarom bizonygatni (és bizonyítom is!), hogy elvi alapon létrehozhatatlan egy pont, egy kör, bármi... ha figyelembe veszem, hogy tényleges kiterjedése van (egy pontnak, egy versnek, egy-akármi-szellemi-dolognak etc.). Ez a negativitás, netán destruktivitás a mániám?

Dehogy mánia, dehogy rontani-akarás ez. Csak ez: VAN. Ezért foglalkozom vele. Kétségtelen, írtam verseket, készítettem ideogrammákat (a prózai művek és a műfordítások már inkább a durva tényszerűségek világába tartoznak), és ezek „megvannak”, belső hibáik nem cáfolják meglétüket. E pillanatban nem veheitem figyelembe a saját „műveimet” sem. Itt az „Akármi”-ről van szó, ugyanis.

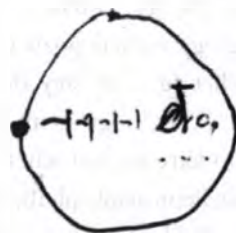
4

Rajzolok hát egy kört (egy krumplit, de bocsánat, nem része a lényegnek kezem durva ténye, ügyességének ténye, fele-fele milyenje):

Na, kösz. Ez egy kör, használatunkra.

Egy ilyen kört akarok létrehozni. Lerajzolom, durván meglesz, tényként, vázolatként (segédegyenesként) célunkhoz:

Indulunk a jelzett pontból, felezéssel haladunk (ügyetlen a rajz), nem jön létre az elképzelt pont (kiterjedését tekintve itt épp kör).

Zenón elve alapján.

De viszont...

Legújabb felismerésem alapján adódott ez:

a létrehozandó kör esetében, feltéve akár, hogy középpontjából indulunk ki (és ilyet elfogadunk, ergo

nem átnérőkről, hanem körsugarakról van szó haladá-sunkkor!), nem elég egy átmérő, netán egy rádiusz-pár... igen, jobb, ha a középpontból indulunk ki, valahogy rendezettebb „Semmi” az (ah, rendezettebb és rendezetle-nebb semmik... a feltételezett kerület pontja a zűrösebb ügy ugyanis), nem elég hát egy körsugárpár, hanem... Hány kell?

Hogy a kiterjedt, mondjuk, kör alakú pont létre-jöjjön? Kerülete ki legyen jelölve?

Ergo két végtelen van itt! Az egyik a végtelen sor, az osztásé (értsd: egy olyan elvé, mely cáfol! cáfolja, mint bűnjel, DNA a bűnszínhelyen, ahol más bűnjel, más ujjlenyomat, más DNA nincs, tehát ki az elköve-tő?!), a másik:

hányszor kell a képtelen pontunkból a létre nem jövő pont létrehozásához nekilodulnunk? Akárhány-szor, végtelenszer! Remélem, világos:

Stb. Az adott középpontból a körkerület nem jelölhe-tő ki megannyi „alpontjával/ban” – na tessék, még ez is, itt is „pont” –, mert... Mondanom sem kell, miért.

Több-e ez, mint ... durva emberi viccelődéseket hallva, ponty!... hogy valaki a karjára üt, „ekkora pon-tyot fogtam”? Nem olyan értelmetlen durulás ez a mi kicsiny szempontunkból. Mert „karra ütve”, baszom lehet kijelölni, az 1/2-es, 1/4-es... bánom én, 1/10-es, 1/100-as, 3/5-ös, 3/5-ös (vigyázat, ez is van! bármi osz-tás! hűha, de ezt már írtam másutt, régebben) úgy kudarca hol legyen, hol adjuk fel, netán 1/000000000000-nél, 1/297-nél stb.

Alapfelismeréseim egyike, egy újabb:

azt se tudom, mekkora pontot akarok létrehozni! Ergo végtelen számú pont az (a harmadik végtelen, az osztás és a körsugár-hány-db után), amit nem tudok

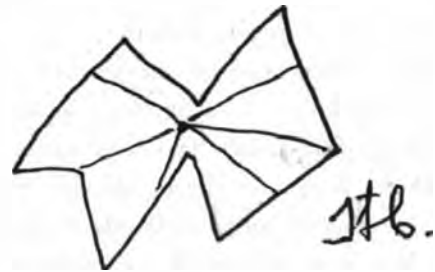
létrehozni a végén. (Két okból, minimum, de igen rokon okokról van szó.)

Tehát ez mintegy felfokozza a „nem jön létre!” dolgát. Nem „az nem jön létre, amit szeretnénk”, hanem – irodalmi hasonlat: Musil szellemében – azt se tudjuk, mit szeretnénk.

Körünk középpontja (mely szintén létrehozha-tatlan, de hát jó, elvi, geometriai, s ebből, ismétlem, jönne létre egy konkrét pont) nem árulja el, mekkora kört kerítünk körébe.

S amit félbehagytam: ha nem kör ez a pont? Hm. Négyszög, sokszög, amőba. Akkor is ugyanez a helyzet.

Egy-egy pontja sem hozható létre, mind külön osztásos-vonalom, ráadásul a nagyon önké-nyesen kijelölt belső pontból megint kudarc a sugárvonás:

Tollal írtam, hogy „stb.”, mert a rajz is ezer seb-ből vérzik. Stb.

5

Közbevetett megjegyzés: ha nem kör (ha nem szabályos alak? ezen gondolkozni kénc), hát még csak elvi lehető-sége sincs, hogy kijelölhessünk minden kerületpontot.

Továbbá: mi van a „kör”-pont tartalmával?

Ez a negyedik lehetetlen: hogy a széttartó suga-rak a körterület java részét érintetlen hagyják.

Maradok tehát itt:

ha körnek képzelem a létrehozandó pontot, és megelégszem kerületének létrehozásával...

...akkor még csak ez a kerület sem hozható létre, ha Zenón felezéses (osztásos) szellemét fogadom el. S miért ne fogadhatnám?

Maga a matek...

Sok matekos könyvet átböngészttem, a lényeg e kettő volt, íme:

A matek – és a hipermatek stb. – nem úgy tudomány, hogy fixe megvolnának a tételei (is, megvanak, is), hanem alakul. Régi dolgokat kellett/kellene bizonyítani... én itt leállok. A „Kis-Fermat”-nál, érti, aki tudja.

A matek az életben van benne, mondaná egy tudós kollégám, nem euklidészien, és milyen igaz.

Nyugtalankodtam, mert azt hallottam (ma is profi matekos, nem író kolléganőmtől), a mai matek megoldotta azt a hiányzó végtelen részt, s a Devlin urunk által létrehozott „Láthatatlan” stb., és „Matek”, és „Láthatóvá tevés” etc. könyvben megírtam a csatánót.

Amely visszacsattanó is.

Mert valami pofonos megoldás, aztán mégse.

Erre a „mégsé”-re jöttem én rá.

A könyv, Devliné (2001-es megjelenésű Typotex-kiadvány, hadd hívjam fel a figyelmet itt is Votisky Zsuzsára és az általa vezetett Typotex-csapatra, kitűnő fordítóinkra... leszámítva engem, aki egy Smullyan-munkát, a *Sherlock Holmes visszakövetkeztető sakkfeladványait* ültettem át, jó vicc, 11 évig hordoztam magammal minden külföldi utamra, s volt, hogy dublini lakásablakomból kinézve hirtelen rádöbbsentem, előttem a sakkmunka, szemközt az áll egy pub homlokzatán, hogy Sherlock Holmes), az én Zenónomat exponálja, értékeli, „bírálja felül” (ízléssel és tisztelettel, meg önkételekkel, éljen). *A mozgás paradoxonja* alcím alatt taglalja Keith Devlin a Zenón-ügyet, az Akhilleusz–teknősbéka paradoxont. Mi a táv? Kérdi D. úr.

Keres egy összeget. Mi is kerestük tehát létrehozandó pontunkat. Előbb leszögezi, világ, hogy a 10, 1, 1/10, 1/100 sor, ahol az első távolság 10 „méter”, végtelen sor. Így Akhilleusz nem érheti utol a teknőst. (Stilizációról van szó, szabályozott világszemlélet-játékról.) El fog maradni mögötte mindig „...” távval. (A pontok itt csak stílárius elemek.)

Mit mond azonban Devlin? Szorozzuk meg az „S”-nek nevezett távértéket 10-zel. (Hm, mondom én.)

És akkor:

$$10S = 100 + 10 + 1 + 1/10\dots$$

Még mindig ott a „...” végtelenség, a hiány. De: vonjuk ki a 10S-ből az S-t:

$$\text{marad } 9S = 100.$$

Üvöltök, bíró, lestről van, hé! (Devlin később azt mondja rokonszenvesen, igazam van. Nem minden végtelen sorral végezhető el ez a beszorzó művelet. Na tessék.)

Mert leszedtük az újdontat 100 mögül az addigiat, mert az volt 10-től... a ...-ig az „S”. (Kétféleképp használtam a ...-t.)

Ne tegyék ezt. Mégis ezt teszik, s kijön, 11 1/9 után éri utol a görög hős a teknőst.

11 egész 1/9 méter után.

Igaz, de hálás azért vagyok Devlinnek, hogy „megáll az ész, ne már!” felkiáltásomat jogosnak tartja. (Nem minden S szorozható.)

Ha valakinek nem tetszett talán, hogy elvont, kiterjedés nélküli pontból indultam a kiterjedt pont létrehozására, s így bizonyítottam mintegy azt, hogy kiterjedt pont nem hozható létre elvi stb. alapon, gondolatilag, szellemileg tehát, ha valakinek ez nem tetszett, nekem az nem tetszik, hogy durva külső beavatkozással módosítja a „10-zel szorzás” a várt eredmény (operandum kényszerű, de csak így tényszerű) létrejöttét.

Tehát állítom: elvi alapon elvi (elvont) pontból nem hozható létre pont, melynek kiterjedése van, sőt, semmi elvi dologból nem hozható létre (maradéktalanul, azaz teljesen) semmiféle konkrétum.

Az elveknek, a szellemnek stb. a konkrétumhoz a maga körén belül semmi köze. Világos, hogy egy szellemi „felfedezés” értéke gyakorlati eredményekhez vezet a számítástechnika, a szívsebészet stb. terén. De az alap, a kiterjedés tudósi munka, írói munka etc. nem hozható létre jósból, elviségből, igyekezetből. Durván vagy van, vagy nincs.

Az élet keletkezése is ilyesmi lehet, ám ne kapcsoljunk, hagyjuk.

7

S (de) miért *real*zenón? Mikor is Zenón eleve már a realizálódás lehetőségének tagadója.

Mi nem a mozgást vettük itt, hanem talán annál többet (annál valamivel konkrétabbat), a létrejövését.

A durva létrehozó módszerbe tartozik az intuíció is, ha Newtoné, ha az Arm And A Leg lovat kétségbeesett helyzetében jelentős pénzzel megtevő, végül sikeres fogadóé, aki így megmenekült „egy pusztulástól”, jómagam voltam ez, több könyvben megírtam. És hogy Kezem-Lábam-Töröm-Érte (v. Ingem-Gatyám) nevű lovam „sugallatára” a sors kezemet zúzta, majd egy abszolút sérült lábú madárkám lett (bal lábára sánta verébke), aztán magam is járásképtelenségig robbantam le bal lábammal... ez evidenciátörténet, kísértethistória, de nem cáfolja a „létre-nem-jöhet” elgondolásomat. Smullyani a szó, azaz a kifejezési mód. De az érzület ily szélsőségségével „csak” az enyém. (Meg még akiké. Nyilván.)

Ha zúzott karommal inkább a végpusztulást (trombózis fenyegetése), a nyomorékosodást választom, mert nem viszem orvoshoz, ez zenóni már. Reálzenóni. Legyen valamim nekem is! Az orvoshoz-nem-érés, ahogy Kafka idősebb embere nem tudja elképzelni, hogy a szomszéd faluba valaha is átjuthatott bárki, fúrge lovon erős legény etc. Vagy: legyen nekem is valamim úgy, hogy „elvi halálommal” (mégis elkényszerültem valahova; sehova se mennék! senkivel nem érintkeznek) ne a valóját feladó éhezőművész legyen (Kafkáié ő is), meghalok, kisöprik utánam a ketreret.

De más ilyen reálzenónság: folyton vigyázni kell a reáléletben. Meddig, mennyit? Ha nem akarsz kétes kapcsolatba kerülni (magán, köz), nem akarsz folytatódni, nem akarsz elszállni se, nem akarod minden perced használni, de pazarolni se...

Ha ezen háborogsz, de a lényeg... az oda nem érés. Valami „egyébséghez”. Álmeérkezéshez.

Odaérés a megérkezéshez, vagy fordítva, ah!

Az önazonosság (tudata) ily zenónian nem érhető el. Vagy durván adva van, akkor nem nagy érdem. Vagy...

Az önmegítélés még reménytelenebb eset. Ráadásul ott inkább a sugarak végtelenje hozza a bajt.

Reálzenónság az, hogy szellemileg kizárólagossággal meglévővé tenni semmit sem lehet. Az vagy absztrakt, vagy durva adottság.

Így a szellemnek, a gondolatnak reménytelen a játszmája. Sokan ezért fordulnak a... durva titokhoz. A névvel (bár kimondhatatlannak kért névvel) ellátott zenhez. (Ma nem divat. Mi van helyette?)

Ezért maradnak meg a durva ténszerűség világában (az egész világ az, minden, ami elérhető, elérendő, amiben pancsolunk, hadakozgatunk), vagy ott sóhajtoznak az absztraktumokban.

Nem merek belemenni, mi az „absztrakt”, a csak-elvi.

Maradok ennyiben: rájöttem, hogy minden milyen zenóni, hát ilyen:

hogy még csak annyit se tudok, mi akarnék létrehozni.

Durva ködkép marad az.

Jó, hát a ködkép (köd, kép stb.) nyers ténszerűség. Mondom, durva tény.

Az is világos, hogy nem érünk rá (sokáig; aztán se nagyon) az „én” antireálteny-reálzenón érzületemnek élni. Sok az intézendőnk.

De nekem, mit mondjak, Bach életművénél fontosabb, hogy a reálzenónra gondolhatok, variálhatom... Fejemben? Lelkemben? Eleve hol. Fizikai meglétem is durva tény. Nem „létrehozott reálzenón”.

Álljunk meg itt. Hé, álljunk meg itt. *Kvájtt en áfternún.*

Mivel dolgozatunk címe nem „Antizenón”, azt sem szükséges – nem jogos? – vizsgálnunk, hogy akár címszószerűen is mi illhet a reálzenón fogalmába (ilyen fogalom, persze, csak hipotézisünk szerint van – reméljük azonban, hogy ez a tünékeny állapota szilárdabb formát kap, mintegy fordítottjaként annak, hogy anyagot kap a forma), mégis felsorolunk pár szempontot. Az élet létrejötte – a meghatározhatatlan indulópont a mi zenóni átkelésünknel, ahol végeredményre kéne jutnunk, de azt se tudjuk, mi/milyen lenne az.

(Mi alakul ki, durván, ha a végtelen sok körsugár meghúzható... semmi, mert nem húzható meg; mi lesz a „pont”, mely létrejön, ha a trükkös-link S-szor-zást félretoljuk nevetve, és komolyan váránk, érjen célt a zenóni mozgás... nem ér célt, nem jön létre

semmi, ha elvek alapján kéne létrejönnie. Társadalmi kérdésekről, megfogadtuk, nem beszélünk. Az élet keletkezésének dolga azért hát az indulóponté. Az elalvás (ha nem az alvás állapotától nézzük) klasszikusan reálzenóni. Sosem tudjuk, mikor és hogyan alszunk el. S ha valaki fintorog, hogy én elmélet-elmenckedem (csak egy lehetőséget mutattam elő! metamatekoztam), tessék: belementem a pirosba a minap, ahol egy bizonyos út a legszelebb, közel hét sáv. Párizsi gyakorlatom van az „öngyilkosságban”, Kennedy sugárút kis hídjá mellett tíz méterrel belemenni a forgalomba, 100 km seb. stb. Vissza tudtam jutni félútról. Itt nem volt visszaút. Elrobogtak orrom előtt a buszok, a villamos, iszonyatos túlerők, arasznyira, kartávra. Átérés a túloldalra? Létrehozni a végig sem gondolt „micsodát”, hogy én a túlsó járdán vagyok... lebeg az ügy a semmiben. Szerencsére élek. És én is tudom, „mi az élet”. Két hétre rá, csak úgy magamtól, izmaim, forgóim jóvoltából, járásképtelené váltam (jószerén), ezzel küzdök.

Intuitív „madár” sem vagyok, de csak-logika, csak-tehetés ember sem. A „sajáthalál”-érzület (l. Németh Gábor János Lajosról): igen. Én. Ám hát... Nem akarom csillag alatti toldásokkal teletűzdelni ezt a „metamatek”-ot. Hanem hát metamatek-e ez? Csak így: annyira „én-vagyok-én-vagyok-én” vagyok-e én? Csakugyan reálzenónom, hogy úgysem érek el (más személyhez mint) célhoz, létrehozáshoz (egy-egy kapcsolathoz)? Csakugyan nem vágyom erre. Csakugyan úgy nézek végig kezemen, lábamon, mint hogy: ezek holtak lesznek, el lesznek égetve most már igencsak közel időn belül? Ez fog meghalni, ez – én? Valóban reális, ha azt érzem, használhatatlanná vált bal lábam megint használható egy kicsit? A magam benső (lakáson belüli) céljaira. De javul. Igazam van, hogy orvosok rajtam nem fognak kísérletezni? Hányszor, de hányszor maradnak megoldatlanul az izületi esetek, izomsérülések, főleg az öregedés produktumai? Tényleg elsírom magam egy művészeti produkción? De tényleg nevetek ezen aztán, kicsit zavartan? Tényleg az van-e, hogy többé sehová sem akarok menni mások okán? (Tényleg az van.) Beszélgetni

akarok-e? Ah, beszélgetés-e, ha sem én nem tudok kimozdulni „nem ma divatos” pozícióból, sem a másik nem változhat meg a kedvemért, hogyan is! Tényleg az egész életrajzomat kéne elmondanom, hogy „értsenek”. (Visszakanyarodunk, ne már, az Ady stb. alapálláshoz?) De mikor 100 000 élet-elememből az utolsó 27-et, 7-et, 3-at sem értik, nem érzik, idegen? Még csak megérti valaki, mondjuk, hogy ha elkényszerülök (5-6 okból) a beteg lábammal, járóképtelenül (igazából) valahová, akkor csak a lábamra, maradék épségemre, az életemre kell figyelnem, nem tudok beszélgetni, másokat érzékelni. A Társaság és a díj adományozójának tiszteletére valahogy ott leszek, de különben... nem vagyok sehol, míg valóban oda-menőképes nem leszek. Akkor majd meglátjuk, mit „érzek” és mit gondolok. Reálzenón, hogy ez a „mit” sem alakítható meg most, előre nem hozható létre... és végül sem lehet okvetlenül „létrejövés”. Ezt mondjam?

8 v. ∞

Bocs. a rajzért. De ha azt mondom: szép divatos titokzatosság, hogy valaki igen veszélyes helyzetben Arm And A Leg nevű lóba kapaszkodik (na jó vicc, a pénz, amiről szó volt ott, egy sikertelen áruvá bocsátott, de tisztes díszhonoráriummal dotált könyv hozadéka, belül az értelmiségi házaspár minimálbérén), aztán beüt a kéz-láb balhé, s a madárka sem hárit... jó. Semmi nyegleségem se.

Ellenben, hogy most a sérült lábam, a járásképtelenségem elmúljon lassan-lassan (fél év akár?), ez nekem az elvi, Zenón elleni játszám. Zenóni, mert nyomorék-féle marad, ahogy vállam is. Mégis, nekem ez az „elviségék nyomorúsága” is fontosabb, tehát, hogy ne adjam magam a világ kezére, fontosabb, mint egy naplemente Jugulbidunumbiban, mint Klee összes festményének ismerhetése, mint akár Leó Tolsztoj életműve... elvei... megváltásanai.

Vagy mint Zenón!

2007. május elején

I. Utó (idő: az iménti; nálam így mindig ugyanaz az idő van)

Ne kerteteljek: 99%, hogy nem beszélhetek „nekem megfelelő” módon senkivel. Nem jönnek a megfelelő válaszok, márpedig „itt”, a magam dolgai-ban „a” megértést fogadhatom csak el, a belátást, a széttárt kart, hogy „na igen, igazad van, jó”. (Orvos vagy sem, program vagy nyista).

II. Utó

Nem vitás, „csoda”, ha valaki megértéssel jön. Holott kezdő írókorom óta csak a megérthetőségre törekedtem, a szépség nem esetem. Jó... de azért igazán magamnál akkor vagyok otthon, ha ilyeneket fejthetek meg (egy életben ha 4-5 adódik efféle!), mint a csudás, dermesztően nem vicces Gertrude Stein-mondás, ajánlom mindenkinek, aki úgynevezett „szellemi alakulásomat” kölyökkoromtól fogva támogatta; ha „értő viszonyult”, ha fejszóvalva:

A ROSE IS A ROSE IS A ROSE.

Ezt ezerképp vicceltem el, rózsától rozéig, *arose* angol vált., más nyegleségek. De ez az egetverően egyszerű megoldás (Tóth Ákos barátom, esszéista kollégám szava az „eget...”):

Egy rózsza: egy rózsza = egy rózsza.

Ergo egy rózsza az az, hogy egy rózsza (nem más, hanem) egy rózsza. Na? Zenónt, Cantort, Gödelt a zseniális kudarc-siker iránti vonzódásból tartom házioltáron. De a tökély: a szegény irodalom! A tökélynél fontosabb azonban: a testi egészség és az idő szabadja!

De ha nyista, no, nix „rózsza: a rózsza = rózsza” v. ilyesmi, akkor: az „én vagyok én-vagyok-én” hm?

Nem reálzenón-e minden tétel, mely létrehozandó (lenne), minden felismerés megfogalmazása stb. Nem az elvek, elméletek, metaságok állapota marad-e nekünk csupán, és még a szerelemben, a gyermekben, a szellemi teljesítményben stb. sem „létrejövés” van, hanem reálzenón? Ilyen az elgondol(hat)ás és a durva fene-tudja-hogyan-meglát két végpontja van, és minden szellemi igyekezetünk magunkban-maradás vagy épp idegenben-mozgás? Ne higgyünk a kiváltott eksztázisok arcainak sem. Még ha a magunké az, mondom, akkor se. Természetes, hogy (Weöres) a tökéletesség panasztalan. De tökéletlenül is a panasztalanság finom-durva állapotában kell leledzenünk. S akkor nem gondolkodunk: hol ért célba a zenóni átkelés, vonulás. (Sehol.) Egyszerre mienk a durva állapot: legalább 51%-ban ismét tudunk járni, mozog a karunk, megvan valahogy a megélhetésünk. És ehhez csak elv, absztraktum stb., hogy él madárkánk, magunk lehetünk lakásunkban, pár örömünk azért a szakmai életünkben is van, pár futó emberi mozzanat... de ne higgyünk az összetartozásban a létrehozás szintjén. Csak kimondatlanul tartozunk össze... vagy (főleg mások) a durva gyakorlatban.

(Reálzenóni értelemben, nyilvánvaló nem)

vége

